

Om arbejdet med børn i skole og kirke

af *Stine Munch*

Jeg vidste det nu godt i forvejen. At terperi og udenadslære ikke er så dårligt. Det har for eksempel fået mig igennem alle eksaminer på teologi. Hvad jeg derimod ikke vidste var, at kirkens børnearbejde og terperi kan gå op i en højere og frugtbar enhed. Det burde jeg have vidst, for jeg har nu været præst ved Københavns Domkirke i syv år og dermed har jeg også fulgt Københavns Drengkor i samme periode. Forskellen er, at jeg nu selv er mor til en dreng på 12 år der synger i koret.

Som optakt til påsken skulle drengekoret i går aftes opføre Bachs Matthæuspension. Forud er gået uger med øvning og prøver. Både i skoletiden på Sankt Annæ Gymnasium og om aftenen i domkirken. Og det er jo ikke just hvad man vil betragte som børnesange der øves på.. Matthæuspensionen er et ældgammelt værk som Bach skrev i 1727 til langfredagsgudstjenesten. Og derfor er teksten naturligvis på tysk.

O Lamm Gottes unschuldig am Stamm des Kreuzes geschlachtet

Jeg er født i 1975 og har således gået i skole 80'erne og 90'erne. Og selvom jeg havde gode lærere i de første år og vi fik fortalt både danmarkshistorie og nordiske myter og sang sange fra højskolesangbogen, ja, så kniber det med den klassiske dannelse. Og da især når det kommer til den klassiske musik, de store komponister og store værker.

Da min søn således skulle i gang med at øve på Matthæuspensionen, blev jeg såre overrasket. Drengen havde fået udleveret et stykke papir med de tyske sætninger, han skulle synge sammen med de andre drenge. Og de skulle lære det udenad! Fordi det ser dumt ud at stå med papirer, når det ikke er mere end ti sætninger der skal synges.

Ingen af drengene har tysk som fag i skolen, men de måtte bare i gang med at lære udtale og lyd. Det synes jeg egentlig er særligt nok i sig selv, men det jeg i virkeligheden studsede mest over var, at disse helt almindelige drenge som elsker computerspil og fodbold, kaster sig ind i terperiet med tysk udenadslære og intens lytten til et gammel barokværk med en selvfølgelighed og stolthed og ihærdighed, som både pædagoger og skolelærere for længst har afskrevet. For ikke at tale om os, der står for kirkens børnearbejde; også vi tror, at alt skal blinke og bätte og dreje rundt for at vi kan "fange" og "lokke" børnene til at høre efter. Vi tror tilsyneladende, at alt skal tværes ned til laveste fællesnævner, førend børnene gider være med

Matthæuspensionen er jo den rene og skære bibelhistorie, godt nok på tysk, som drengene ikke helt forstår. Men så har de fået det oversat af både lærere og forældre, og lur mig, om

de nu ikke for tid og evighed husker, hvad langfredag drejer sig om.

Men hvad er mon hemmeligheden? Hvad er det særlige pædagogiske greb de har på børnene i Københavns Drengekor? Hvordan kan de få dem til at lære udenad og sidde til en timelang koncert uden hverken legetøj eller mobil eller Ipad?

Jeg tror, det drejer sig om engagement. At vi viser børnene, at det her er vigtigt og at vi regner med dem. At vi regner med, at de lever op til det, vi forventer, at de har pligt til at yde deres bedste. At vi sammen har ansvar for, at det lykkes. Her er intet *hvad synes du selv?* Og *det gør ikke noget, hvis du ikke kommer til prøven, vi klarer den nok alligevel.* Nej, alle bliver regnet med, alle er vigtige, alle har en funktion. Med andre ord: når man mærker, at de andre i fællesskabet regner med én, så lever man op til sit ansvar og gør sin pligt. Det giver identitet og sammenhold.

Det er sørgeligt, at både skole og kirke siden er blevet forpestet af den herskende ryggesløshed og slaphed. Lad det nu være slut med det – for vi er blevet klogere.